בעבר הלא רחוק, ידעה תעשיית הכלים ממתכת שתי שיטות עיקריות, והן היציקה, ההטבעה וההבלטה (שטנצים בלעז). היום מציעה תעשיית ההיי טק אפשרויות הרבה יותר מגוונות. ישנן תעשיות שונות שמייצרות למטרות שונות בתכלית, כגון תעופה ואלקטרוניקה. אלה יכולות ליישם חלק מפוטנציאל הייצור שלהן לכיוון הייצור של כלים בעלי ערך אסתטי, כמובן בעזרת מעצבים היודעים לנצל פוטנציאל זה ולעצב עבורו.

ההבדל העיקרי בין עיצוב תעשייתי לעיצוב יחודי הוא שכאשר העיצוב הוא יחודי, רוב העבודה, אם לא כולה, נעשה בעבודת יד הצורכת מספר רב של שנות עבודה של אנשי מקצוע מיומנים, דבר שהופך את המוצר ליקר מאד. מאידך, כל רעיון עיצובי ניתן לביצוע ללא כל מגבלה, כמובן שגם כאן, הכל במסגרת המיומנות המקצועית של המבצע.

בעיצוב תעשייתי של כלים קיימת בעיה חשובה נוספת והיא: הרצון של הפרה או המעצב במקרה זה להניק, ושל העגל (הציבור) לינוק. כלומר, יש עדיין פער לא קטן בין הפתיחות של הציבור הרחב לעיצוב חדשני, לבין הצורך של המעצב לתת ביטויי לרעיונותיו.
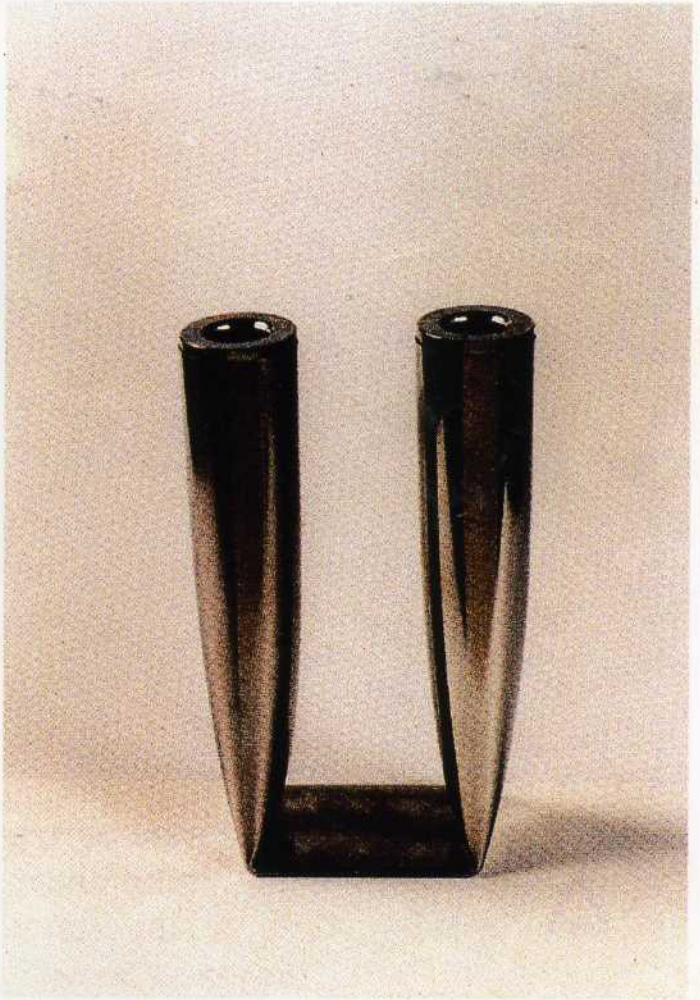
אמנם זוהי בעיה הקיימת בכל הקשור ליצירה מודרנית, אלא שבעיצוב מוצר, נקודת המפגש בין המעצב והציבור חייבת להיות על בסיס רחב יותר. הדיאלוג בין המעצב והשוק מתמקד כמובן בשאלת המחיר, ומחייב את המעצב להיות קשוב לתנאי השוק ולתת את הפתרונות ההולמים, על אף הקושי המעשי והמנטאלי הכרוך בכך.